

הפרתנון, שמהם ליקטה כרמי וציטטה בחופשיות באמצעות מודליסטית. אלה נשים מועצמות, על אף שממדיהן הציוריים צנועים יחסית. הן טעונות בנוכחות כוחנית (אוחזות בחניתות, נניח) ונכחניות, אופוזיציונית לסביבתן, וכשהן מעומתות כנגד אלמנטים גבריים במובהק ומורניסטיים למהדרין – מכלי זין מחודדים דרך ריבועים סופרמטיסטיים קשיחים ועד לנתוי צבע אקספרסיביים – הן אינן נכנעות להם; לא בחיים בכל אופן. הן אולי נושאות איתן דגלונים לעיתים, אך אלה לעולם אינם דגלים לבנים, ז'אנמרת.

אולם יש, עדיין, בגיבורות הספרטניות של כרמי גם הרבה תוגה וטרגיות. היא מציירת אותן על גבי קיר הגלריה ובעיקר על מצעי עץ כשהן מיותמות לרוב, ולעתים קרובות קטומות גפיים, נושאות על גבן שאריות ונשלים של אימפריאליות שפג תוקפה; הורדים והענפים הכרותים שמופיעים בצדן כמו לקוחים מהקן שלהן שנטרף, אך הן בשלהן, לופתות אותם כקנה קש ששרד איכשהו כבשן, ומסרבות לקונן. כמו חייל וייטקונג שעוד מסתתר בשיחים בשעה שרשת המבורגרים גלובלית פושטת על ארצו, כך הנשים/דינוזאורים של כרמי: לא מבינות שהן חרשות דאשתקד בעולם חדש ואמיץ; ססמאות על "חוסן לאומי" המסומאות מכדי לקלוט שהקרוב אבוד והכול כבר קבור ורקוב כאן מזמן. המלחמה נגמרה, החלומות עורם מהדהדים באוויר החם של הדמיון הלאומי המודרך. כך שאין לי מושג אם כרמי התכוונה לזה, אבל מה שבטוח הוא ש"אלכסנטרופיה" שלה, השלישית שבגלריה 39 הטרייה בעלת החלל האיכותי, היא גם תערוכה שבקלות יכלה לאייר לפחות חצי מרוח וינוגרד. היא מין מראה סרוקה עם מסגרת דקורטיבית לאומה דקדנטית מדי למרפא. תיהנו.

איילת כרמי, "אלכסנטרופיה" -

גלריה 39

דוח כרמי

כוכבות העבודות של איילת כרמי באות מהעולם הישן: עיטורים על ארון הקבורה של אלכסנדר מוקדון ותבליטים שונים של